

[Niels Helveg Petersen.]

man kan nå en fornuftig, socialt afbalance- ret og rolig indkomstudvikling.

Vi forstår og indser, at indkomstpolitik forudsætter indgreb og foranstaltninger på en række områder, f. eks. på lavtlønsområdet, og forudsætter villighed til at acceptere, at de ansatte får andel i kapitaldannelsen, får medindflydelse på virksomhederne. Det forudsætter, at alle grupper inddrages, og forudsætter også en ekstra indsats imod forskellige former for inflationsgevinster. Det radikale venstre opfordrer regeringen til at gøre, hvad den kan for at skabe grundlaget for en indkomstpolitik, som jo alle til syvende og sidst er interesseret i, både lønmodtagerne af hensyn til beskæftigelsen først og fremmest og erhvervene af hensyn til deres konkurrenceevne.

I går offentliggjorde socialdemokratiet sine 12 punkter. Det er lidt sent til, at disse punkter kan indgå med virkelig styrke i diskussionen, men det gør nok ikke så meget, for der var for så vidt ikke så meget nyt i de 12 punkter. Det harcelerede hr. Per Hækkerup over: ja men når der ikke er noget nyt i det, siger han, så betyder det også, at vi har fremsat forslag. Ja, disse tanker har været fremsat, men det karakteristiske ved dette 12 punkts program er jo netop, at det ikke påpeger løsninger på de aktuelle økonomiske problemer. Det er tanker og ønsker om foranstaltninger, man kan diskutere, men som ikke direkte peger på det problem, som er det øjeblikkelige, nemlig underskuddet på betalingsbalancen. Jeg skal ikke foretage en gennemgang af de 12 punkter, jeg skal nøjes med at sige, at der iblandt de 12 er nogle, vi gerne vil diskutere, men jeg understreger som sagt, at der ikke i det er løsninger på aktuelle problemer. Især må det trække fra i bedømmelsen af disse 12 punkter, trække fra i bedømmelsen af, hvor alvorligt dette udspil er ment, at socialdemokratiet igen benytter lejligheden til at afvise, at der er behov for indkomstpolitik. Det er i den økonomiske situation, vi er i, med den specielle karakter, som den har, noget, som afgjort må trække fra, hvor socialdemokratiet viger udenom, når det rigtig bliver alvorligt.

Hr. Per Hækkerup beskæftigede sig meget med, hvad det vil sige at være politiker, og der er vist ingen i salen, der er i tvivl om,

at hr. Per Hækkerup er, hvad man må kalde en politiker. Jeg forstod på hr. Per Hækkerup, at han fandt, at hr. Nyboe Andersen måske var mere polit. end politiker, og jeg vil da svare hr. Per Hækkerup, at er det rigtigt, så er hr. Per Hækkerup i hvert fald mere af en politiker, end han er af en cand. polit.

Det fremgik i øvrigt meget tydeligt af de økonomiske synspunkter, hr. Per Hækkerup lagde for dagen. Især skal der et godt politikerbryst til det stærke misbrug af den kronik, som hr. Kjeld Philip har skrevet, og som hr. Per Hækkerup gjorde sig skyldig i. Hr. Kjeld Philip forsøgte i den kronik at analysere, hvorfor det ofte for alle regeringer har været vanskeligt at føre en økonomisk politik som den, der i virkeligheden bedst kunne løse problemerne. Denne analyse misbruger hr. Per Hækkerup til at gøre det vanskeligere at føre en saglig økonomisk debat. Hr. Per Hækkerups misbrug af kronikken er vel i virkeligheden i sig selv et udtryk for, hvorfor det er vanskeligt at føre økonomisk politik, således som man gerne vil det, fordi der er politikere, ægte politikere, som altid er klar til at udnytte en, hvilken som helst blottelse, som måtte opstå i en saglig diskussion om økonomiske problemer. Derfor synes jeg ikke, at hr. Per Hækkerup skulle misbruge kronikken på den måde, men i stedet studere, hvad er hr. Kjeld Philips anliggende med den kronik? Hans anliggende er at analysere, hvad der er i vejen, ikke i og for sig at hænge nogen ud.

Hr. Per Hækkerup undrede sig lidt over, hvor han skulle søge vejledning i, hvorledes formandsskiftet i den radikale folketingsgruppe skulle opfattes. Jeg kan forsikre hr. Per Hækkerup om, at han trygt kan regne med, at folketingsmand hr. Skyttes bemærkninger står til troende i denne som i andre sager.

Vi fik på slutningen af samlingen et forlig omkring realkredit. Det var en enlig svale, der som bekendt ikke gør nogen sommer, men som dog måske giver et vist håb om, at næste samling kan blive mere præget af en virkelig dialog imellem regering og oppositionspartier end den forløbne. Håbet beskæmmer ingen. Det radikale venstre vil tillade sig at håbe, at det kan ske, og vil arbejde for, at det kan ske.

Til sidst vil jeg på det radikale venstres